

kakor mati Marija Č. trdi, v kregu z Lovrencem Č. st.: »kaj se bodeš potegal za njega, ker je meni pòd zažgal.« S tem dejanskim obstojem, če tudi se je dogodil na javni cesti, pa niso okolnosti dane, da bi se vzele žaljive besede v pomenu razglašnja. Zategadelj obtoženki ne treba dokazati, da je resnična obdolžitev, ampak zadoščujejo po smislu § 490. alin. 2. kaz. zak. okolnosti, zaradi katerih je moči obdolžitev verjeti. In takih okolnostij je dovolj. Agati P. sta namreč, in tega ni dvomiti, njena otroka Lenka in France P. naznanila, da je Lovrenc Č. ml., igrajoč se ž njima pri podu, zažgal s cigareto ondu nakupičeno slamo. Jednako se je izrazil France P. malo dnij po požaru Mariji P. in isto tako pričal je tudi pred sodnikom. Čeprav otroški povedbi ne gre vsa vera, verovati jej je vender tu, glede na trajno trditev Franceta P. in glede na to, da ni nobenega vzroka podstavljati mu izmišljotino. Sicer pa tudi temu, da je Lovrenc Č. ml. res zažgal, ni protivno to, da je on baje četrt ure prej, nego je zazvonilo, tekel čez sosedni vrt, kar pričuje Polona K., ter bil potem ves čas pri župniškem kozolci. Ogenj se je namreč vnel v kopi slame in lahko je, da je telo obilo časa, predno je ogenj bruhnil v streho; cerkovnik D. pa pravi, da je streha uže gorela, ko je šel zvonit. V istini se je po teh okolnostih razširil glas in govorilo se je sploh po vasi, da je Lovrenc Č. ml. zažgal. Kar so pa drugi ljudje smatrali za resnično temu je morala verovati tudi obtoženka, tem rajši, ker je okšodovana.

K.

Iz upravne prakse.

Proti odločbam disciplinarnega sveta, za katere ni vzklica, tudi ni nikake pritožbe (§§ 46. in 47., št. 1 zak. z dné 1. aprila 1872, drž. zak. št. 40.).

Disciplinarni svet odvetniške zbornice je odvetniškega kandidata dr. J. obsodil zaradi prestopka zoper čast in dostojnost stanu po §-u 10 odv. r. v kazen s pismenim ukorom ter v povračilo stroškov disciplinarnega postopanja. Ko je še tekel rok za vzklic, podal je dr. J. pri disciplinarnem svetu vlogo, napoteno do najvišjega sodišča in oznamenjeno kot »ničnostna pritožba«. Priznal je v njej, da mu proti obsojujoči ga odločbi po § 47., št. 1 disc. statuta ne

pristoja pravica vzklica, vendar pa je najvišjemu sodišču naznanil dejansko okolnost, katera se je bila dognala še le po završeni obravnavi, da namreč nekdo izmed glasovalcev pri disciplinarni obravnavi po § 28. b. disc. statuta se ne bi bil smel udeležiti postopanja, ker je bil zastopnik oškodovane stranke, in zahteval je zaradi tega, naj se uniči odločba.

Najvišje sodišče je poizvedelo, da je resnična dejanska trditev dra. J. Vender pa je vlogo njegovo zavrglo kot nedopustno z odločbo najvišje-sodnega disciplinarnega senata z dne 2. oktobra 1890, števil. 10.984, in to iz nastopnih razlogov: Nobenega vprašanja ni o tem, da le-te odločbe disciplinarnega sveta gledé na § 47, št. 1 zakona z dne 1. aprila 1872 drž. zak. števil. 40 ni moči izpodbijati z vzklicem. A tudi pravni pripomoček pritožbe se ne da uporabiti, kajti po §-u 46. disc. statuta gré pritožba le zoper sklepe, ne pa zoper odločbe disciplinarnega sveta. Drugega pravnega pripomočka (ničnostne pritožbe, ničnostne ovadbe) pa ne pozna disciplinarni statut. Zakonu se torej prilega, da se sploh zabrani vsak pravni pripomoček zoper tiste odločbe disciplinarnega sveta, glede katerih je vzklic po §-u 47, št. 1 disc. statuta prepovedan.

Da so to nameravali faktorji, ki so sodelovali pri tem zakonu, jasno je zlasti iz odborovega poročila z dne 29. februarija 1872 (99 prilog VII. sesija, stran 1037). V njem se opravičuje utesnitev vzklicne pravice (§ 47., števil. 1, disc. statuta), katero je zagovarjal odbor poslanske zbornice proti vladni predlogi, opravičuje tako, da je moči najvišje sodišče določiti za disciplinarno sodišče druge instance namesto višjega deželnega sodišča, kakor je vlada predlagala, ne da bi najvišje sodišče imelo preveč dela, samo tedaj, ako se utesni vzklicna pravica. Iz tega jasno izhaja smoter, da se namreč najvišjemu sodišču ne da opraviti s takšnimi malostnimi slučaji, zlasti ker bi se potem lahko za slučaje, kedar ni vzklica, dopustila ničnostna pritožba, kakeršno je odbor sam po poročilu z dne 2. julija 1871, (VI. sesija, 229 prilog) dati hotel v § 48. uprav tudi zaradi zakonu protivno sestavljenega disciplinarnega sveta. Da disciplinarni svet ne zlorabi, to dovolj brani (kedar ni vzklica) najvišja nadzorovalna pravica pravosodnega ministra (§ 45. disc. statuta.).

